

15 — *Sanjao sam kako krhka ljuska puca*

Taj dan zapamtio sam po upadu Velikog u Stanište. Trebalo bi da ga pamtim po značajnijem događaju. Onom koji nas je već uništio. Ali ja, Vidoviti, sanjao sam odavno ono što neizbežno je. U snovima sam prvi kraj sveta nebrojeno puta video. Drugi će biti isti. Zato ostalima i nisam rekao da će od gušenja, vatre, otrovne vode i gladi umreti.

Ne gledam u budućnost otkad znam da nema je. Moje oči okrenute su ka Jajetu. Sa njim bežim kroz maglu guste noći koja najavljuje strah. Velikog ne vidim, ali i ne moram. Zverinji urlici na tromim nogama odjekuju iza dimne zavesе. Prati ih smrad truleži iz mesožderskih čeljusti. Goni me uzalud jer svejedno umreće. Ne govorim mu to. Ne pokušavam da ga urazumim kao nekada pre. Sad vidim da zajednički život Zveri i Naprednih nemoguć je. Osvrćem se. Njegovo obličje rasteruje svetlucave trake magle u daljini. Nevažan je. Samo ovo Jaje, što ga iz uda u ud premećem, bitno je.

Zaboravio sam koliko su se puta, otkad bežim, Manja i Veća Svetlost smenile. Još jedna pristiže, ali u ovom trenutku niko osim mene ne vidi je.

Kroz šumu krikova, lovi me.

Trčim.

Gutam vazduh.

Dahćem i saplićem se.

To iznuruje protivnika jer prevelik je za trčanje. Poda mnom se lomi i krcka suvo granje. Paprat i kamenje šibaju me.

Trčim, a fijuk dalekog nebeskog zvuka, strašnijeg od blizine Velikog, prati me.

Jaje sam obmotao u debelo meso lišća koje ću, u nekom trenutku, pojesti. Gladan sam i sada, ali klizava bara ne da mi da zastanem. Ne brinem za sebe, već za mlade koji uskoro izleći će se. Sanjao sam kako krhka ljuska puca. Otad nisam spavao da bih dublje u njihov život pogledao. Nadam se i u nadi da ću ih spasiti, prihvatam umiranje.

* * *

Velika i Mala Svetlost smenile su se tačno pet puta otkad ga gonim. Ne pomišljam da odustanem. Predvideli su moj upad u Stanište. Posakrivali su se. Svi, osim njega. On nosi jedno jaje. Pretpostavljam da želi da ga sakrije?

Trčim.

Teško trčim.

Težak sam.

Okolo vrata zapliću mi se lijane. Zastajem da ih odgrizem, poneke žvaćem i povraćam. Gazim drveće. Nisam stvoren za biljke.

Magla me sprečava da ga vidim, ipak njušim ga. Blizu je. Ali miris ne potiče samo od moje lovine.

Ima još nešto što u vazduhu približava se.

Primirujem se.

* * *

Zastajem da onjušim vazduh. Zastaje i On. Oseća. Ali osećaj bez znanja govori mu malo. Možda tek da primiri se. Ali ja *znam*.

Drugi *Čiksulub* desiće se.

Jer ja sanjam o događajima prošlim i onima koji slede. Stara rasa kao što je naša ne zaboravlja pokušaje. Ni tragedije. A rečeno nam je: *nikada se na isto mesto ne vraćajte*. Mi smo se vratili, jer jednom smo ovde prvi i pristigli.

U povratku smo stari svet razrušili i opet smo naše klice raspršili.

U večnom pokušaju da preživimo, vratili smo se na planetu gde nam je jednom bilo najlepše.

Sledeće Stanište nije daleko. Ne pokušavam da ga dosegnem. Ne želim da ih uznemiravam. Neka u miru prožive ovih nekoliko Smena što preostalo je. Iznad obzorja žmirkaju zvezde. Voleo bih da znam sa koje smo došli. Sa koje smo se na kamenu, kao tek neznatne klice, spustili.

Jaje se pomera. Obmotavam ga repom. Uskoro će. Sakriću ga pre nego što prsne. U ljusci, na dobro sakrivenom mestu, opstaće.

Veliki je tu, negde. Zastao je. Zbunjeno onjuškuje. Tek slepa grana evolucije. Daleki zakržljali rođak što se od proždiranja rođaka odvikao nije.

Pokrećem se. Znam za jedno skrovište.

Kod Okrugle Vode je.

* * *

Ove zvezde što noću kriče, ništa mi ne znače. Već je šesta Smena i glad mi razara utrobu. Ali miris mesa goni me i u veću zver pretvara me. Ne odustajem.

Trčim, trčim.

Okolo mene vlažna zemlja skače.

Skaču vlati trave.

Okolo mene jeza je.

* * *

Obala Okrugle Vode je mirna. U njoj odsjaj Svetlosti što, između dve Smene, bliža je. Podižem šuplji kamen u pećini i sakrivam Jaje. Posle Prvog Čiksuluba nijedno ostalo nije. Ovog puta biće drugačije.

Osluškujem trčeće trupkanje Velikog. Preplašen je.

Čula me uznemiravaju.

Ne trčim više, šunjam se.

Izranjam iz šume, kraj Okrugle Vode. Iznenadeno shvatam da moja lovina stoji. Oseća mi zadah između zuba, ali se ne okreće. Njegova sitna glava usmerena je na gore. Tamo huči Svetlost koju dosad nisam video. Voda se uznemirava sve više, a njen huk nadjačava zvuk ostataka prirode. Vazduh se pali i silno pokreće, tlo se raspada a Smena nastaje kad joj vreme nije. Okruglo telo se okreće i u nemogućoj buci govori mi stvari nerazumljive.

Skačem, napadam ga i hvatam za izduženi vrat.

Kao stvoren za moje ugrize.

Veliki je tu iza mene. Osećam njegov istruleli zadah, ali ga mirno iščekujem. Gotovo je. Kamen pristiže.

Okrećem se. Vičem da mrtav je. On očekivano reaguje.

Sažaljevam ga, ali mu istovremeno i zavidim. Zver ne zna o začudnoj borbi što se, širom vasiona, vodi. Između dve rase koje se nikada nisu srele, već su samo Kliconosno Kamenje po planetama rasposlale. Jedna drugu prestizale. I ubijale.

Zver srećna je.

I dok veliki talas valja se sa pučine, a zubi se u moje meso zarivaju dublje, sve o čemu razmišljam je da li da mu prošapučem da krhka ljukska pukla je ili da mu pričam o bićima koja po drugi put dolaze...